

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Гж-ап 1 11/2020
Рев2 3163/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Милојичић, адвокат из ..., против туженог „Лучић Пригревица“ АД Нови Сад, чији је пуномоћник Младен Домазет, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2633/19 од 05.08.2019. године и решења Апелационог суда у Новом Саду Р4 8/20 од 26.10.2020. године, у седници одржаној 21.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба туженог изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Р4 8/20 од 26.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2633/19 од 05.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 89/19 од 16.01.2019. године, исправљеном решењем истог суда П1 89/19 од 05.03.2019. године, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу, на име неисплаћене отпремнине плати 359.100,00 динара са законском каматом почев од 01.01.2006. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 86.875,13 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2633/19 од 05.08.2019. године, жалба туженог је одбијена, као неоснована и првостепена одлука потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном.

Решењем Р4 8/20 од 26.10.2020. године, Апелациони суд у Новом Саду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 395. ЗПП, налазећи да за то нису испуњени законом прописани услови.

Тужени је против наведеног другостепеног решења изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу новог Закона о парничном поступку, односно пре 01.02.2012. године („Сл. гласник РС“ бр. 72/11), па се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. тог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку објављеном у „Службеном гласнику РС“ бр. 125/04 и 111/09, који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што и жалбу тужиоца чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385.ЗПП).

Против одлука другостепеног суда, односно против правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП). Како је против решења другостепеног суда изјављена жалба, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије туженог применом члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласнику РС“ бр. 125/04 и 111/09), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.5.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења исплате отпремнине поднета је 03.08.2007. године. Поступак је правноснажно решен 05.08.2019. године, а побијана вредност предмета спора је 359.100,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме је правноснажна одлука донета после 31.05.2014. године, а вредност предмета спора је испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, односно испод динарске противвредности 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, у складу са одредбом члана 394. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић